08/11/2019

“Από τη στιγμή που μετανοούμε ο διάβολος εκδιώκεται”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 7 Νοεμβρίου το απόγευμα στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ στα Ασώματα Βεροίας τελέστηκε Πανηγυρικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαοδικείας κ. Θεοδωρήτου, ενώ έλαβε μέρος και κήρυξε το θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Την Παρασκευή 8 Νοεμβρίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών στον Αρχάγγελο Ναούσης.

“Καί πολλοί ἄνθρωποι, δυστυχῶς, γίνονται ὄργανα τοῦ πονηροῦ, γίνονται ὄργανα αὐτοῦ ὁ ὁποῖος θέλει μέ κάθε τρόπο νά μᾶς ρίξει στήν ἁμαρτία, νά μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τή βοήθεια τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Μποροῦμε

ὅμως, καί ἄν ἀκόμη πέσουμε στήν ἁμαρτία καί ἄν ἀκόμη σφάλλουμε, μποροῦμε νά ἐπανέλθουμε στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Πῶς; Μέ τή μετάνοια. **Ἀπό τή στιγμή πού μετανοοῦμε ὁ διάβολος ἐκδιώκεται. Εἶναι κάτι πού δέν μπορεῖ νά κάνει ὁ διάβολος, νά μετανοήσει. Διότι ἄν μετανοοῦσε, θά γινόταν πάλι ἄγγελος τοῦ φωτός**. Ἀλλά ἐπειδή ἔχει τόσο ἐγωισμό καί δέν μπορεῖ νά μετανοήσει, παραμένει στό σκότος, παραμένει μακράν τοῦ Θεοῦ. Καί ὄχι μόνο παραμένει αὐτός ἀλλά θέλει νά παρασύρει καί ἐμᾶς ἐκεῖ πού εἶναι αὐτός" τόνισε μεταξύ ἄλλων στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος.

Στην διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση η Ιερά Εικόνα της Παναγίας της Καλλίπετρας, που μεταφέρθηκε από την ομώνυμη Ιερά Μονή της Βεροίας, ενόψει της Πανηγύρεως.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Πυρίνοις χείλεσιν ὑμνεῖ σε τά Χε-ρουβίμ, ... ἀσωμάτοις δέ στόμα-σιν ἀσιγήτως δοξολογεῖ σε τῶν Ἀρ-χαγγέλων ὁ χορός», ψάλλει ὁ ἱε-ρός ὑμνογράφος πρός τιμήν τῶν ἁγίων ἀρχαγγέλων καί ἀρχιστρα-τή-γων Μιχαήλ καί πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, καί συγ-χρό--νως περιγράφει ἕνα ἀπό τά ἔργα τῶν ἁγίων ἀγγέλων, τό ὁποῖο εἶναι νά ὑμνοῦν καί νά δο-ξολογοῦν τόν Θεό.

Ὁ Θεός δέν εἶναι βεβαίως σάν τούς ἐπιγείους βασιλεῖς καί ἄρχο-ντες, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται καί ἐπι-διώκουν νά ἔχουν γύρω τους ἀν-θρώ-πους οἱ ὁποῖοι νά τούς ἐγκω-μιάζουν καί νά τούς ἐξυμνοῦν, διότι ὡς Θεός, ὡς ἄναρχος καί ἀτε-λεύτητος, ὡς Κύριος τῶν ἁπά-ντων καί παντοδύναμος δεσπότης, δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἐπαίνους καί ἐγκώμια, γιατί δέν ἔχει καμία ἀνα-σφάλεια, ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, γιά τό ποιός εἶναι καί τί μπορεῖ νά κάνει, ἐφόσον γνωρίζει ὅτι μπορεῖ νά κάνει τά πάντα καί ὅλα ἐξαρ-τῶνται ἀπό αὐτόν. Ἄλλωστε ὅ,τι ὑπάρχει στόν κόσμο εἶναι δημι-ούρ-γημα καί πλάσμα του καί κα-νέ-νας ἔπαινος δέν μπορεῖ νά προσ-θέσει κάτι στή δόξα του.

Γι᾽ αὐτό καί ἄς μή νομίσει κανείς ὅτι ὁ Θεός δημιούργησε τούς ἀγγέ-λους μέ σκοπό νά τόν ὑμνοῦν καί νά τόν δοξολογοῦν. Ὁ Θεός τούς ἔπλασε γιά νά τόν διακονοῦν στό ἔργο του, γιά νά διακονοῦν στό ἔργο τῆς δικῆς μας σωτηρίας. Ἄν οἱ ἄγγελοι ὑμνοῦν καί δοξο-λο-γοῦν τόν Θεό, αὐτό εἶναι ἡ ἔκφρα-ση τοῦ σεβασμοῦ καί τοῦ θαυμα-σμοῦ τους γιά τό μεγαλεῖο καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὁ Θεός δημιούργησε τά ἄστρα, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή στό βι-βλίο τοῦ Ἰώβ, ὅλοι οἱ ἄγγελοι ὕμνη-σαν τόν Θεό μέ δυνατή φωνή. «Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ᾔνεσάν με φωνῇ μεγάλῃ πάντες ἄγγελοί μου».

Τό ἴδιο συμβαίνει συνεχῶς ἀπό τότε, διότι οἱ ἄγγελοι συνεχίζουν νά θαυμάζουν καί νά ἐντυπω-σιά-ζονται καθημερινά, θά λέγαμε ἀν-θρωπίνως, ἀπό τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σύμφωνα καί μέ τή δια-βεβαίωση τοῦ Χριστοῦ «ἕως ἄρτι ἐργάζεται», συνεχίζει δηλαδή νά ἐργάζεται στόν κόσμο καί ὑπέρ τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, ἐφόσον τίποτε δέν γίνεται στόν κό-σμο ἐρήμην τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως παρότι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι βλέπουν τά ἔργα τοῦ Θεοῦ χιλιά-δες καί ἑκατομμύρια χρόνια τώρα, δέν παύουν ποτέ νά τόν ὑμνοῦν καί νά τόν δοξολογοῦν μέ σεβα-σμό καί μέ φόβο, μέ συναίσθηση τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ καί τῆς διαφορά πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς θείας φύσεως καί τῆς δικῆς τους ἀγγελικῆς.

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό γιά ἐμᾶς; Σημαίνει ὅτι ἐμεῖς πού δέν εἴμεθα ἄγγελοι, πού δέν διαθέτουμε τήν ἄτρεπτη καί καθαρή φύση τους, ἀλλά εἴμεθα ὄντα πεπερασμένα καί ὑλικά, πού ζοῦμε στή γῆ, πού φέρουμε σῶμα χοϊκό, πρέπει νά αἰσθανόμεθα ὅτι ἀποτελεῖ πολύ με-γάλη τιμή γιά μᾶς τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός

δέχεται καί ἀπό ἐμᾶς ὕμνους καί δοξολογίες. Δέχεται καί ἀπό ἐμᾶς ὅ,τι δέχεται καί ἀπό τούς ἁγίους ἀγγέλους του. Καί ὄχι μόνο τά δέχεται, ἀλλά καί εὐχα-ρι-στεῖται ἀπό αὐτά καί μᾶς ἀντιδω-ρίζει τή χάρη καί τήν εὐλογία του. Καί ἐπιπλέον δέχεται καί τήν προ-σευχή μας, δέχεται καί τά πιό ἁπλοϊ-κά λόγια πού τοῦ λέει ὁ κα-θένας μας καί ἀνταποκρίνεται καί σέ αὐτά μέ πολλή ἀγάπη.

Εἶναι μεγάλη τιμή καί μεγάλο προ-νόμιο γιά ὅλους μας, τό ὁποῖο γιά νά τό ἀξιοποιοῦμε ὅπως ἁρμό-ζει, θά πρέπει νά μιμηθοῦμε καί τόν τρόπο τῶν ἁγίων ἀγγέλων, τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὑμνοῦν καί δοξολογοῦν ἐκεῖνοι τόν Θεό.

Καί ὁ τρόπος τους χαρακτηρίζε-ται ἀπό δύο στοιχεῖα: τό πρῶτο εἶναι ὅτι ἡ δοξολογία τους εἶναι ἀκατάπαυστη καί τό δεύτερο ὅτι εἶναι ἀπόρροια τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ἀγάπης τους πρός τόν Θεό καί τό μεγαλεῖο του.

Ἔτσι πρέπει νά εἶναι, κατά μεί-ζονα λόγο, καί ἡ δική μας ἐπικοι-νωνία μέ τόν Θεό, ἐφόσον ἀξιού-μεθα καί ἐμεῖς νά μετέχουμε μέ τίς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις στό ἀγγε-λι-κό ἔργο. «Ἀδιαλείπτως προσεύ-χε-σθε, ἐν παντί εὐχαριστεῖτε», μᾶς συστήνει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νά μᾶς καθοδηγήσει στόν ἀγγελι-κό τρόπο δοξολογίας καί εὐχαρι-στί-ας τοῦ Θεοῦ.

Καί ἀκόμη, ἄν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι, ὅπως μᾶς ἀποκάλυψε καί πάλι ὁ Χριστός, βλέπουν διά παντός τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, αἰ-σθάνονται συστολή καί τρόμο καί ἀπέραντο σεβασμό ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς θά πρέ-πει νά αἰσθανόμεθα ἀνάλογα, ὅταν ἀναφερόμεθα στόν Θεό, ὅταν τόν ὑμνοῦμε καί ὅταν προσευχό-με-θα. Μέ πόσο σεβασμό καί μέ πόση συναίσθηση τί κάνουμε καί σέ ποιόν ἀπευθυνόμεθα θά πρέπει νά ψάλλουμε, νά μετέχουμε στή θεία λατρεία, νά προσευχόμεθα κατ᾽ ἰδίαν! Νά μήν τό κάνουμε ἀπρόσεκτα, ἀφηρημένα ἤ ἀπό συ-νή-θεια καί χωρίς νά κατανοοῦμε τί λέμε, διότι τότε ὄχι μόνο δέν ἔχει καμία ἀξία, ἀλλά καί ἁμαρ-τάνουμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι δείχνουμε ἀσέβεια καί ἀδιαφορία πρός τό πρόσωπό του.

Γι᾽ αὐτό ἄς προσπαθήσουμε νά μι-μηθοῦμε τό παράδειγμα τῶν ἁγί-ων ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων πού τιμοῦμε σήμερα, ὥστε νά ὑμνοῦμε καί ἐμεῖς κατά τό δυνατόν ἀξίως τόν Θεό καί νά τούς ἔχουμε συνο-δούς καί προστάτες καί μεσίτες στόν θρόνο τῆς Χάριτος, ἀλλά καί γιά νά λαμβάνουμε καί ἐμεῖς τήν εὐλογία καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ.

Ἀπόψε ἔχουμε τή χαρά, ὅπως βλέπετε, νά ἔχουμε χοροστατοῦντα τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαοδικείας κύριο Θεοδώρητο, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στό κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου. Γιά μένα εἶναι ἀδελφός ἀγαπητός ἀπό τά παιδικά μας χρόνια καί χαίρομαι πού αὐτές τίς ἡμέρες θά τόν ἔχουμε κοντά

μας, χαίρομαι πού ἤρθαμε ἐδῶ στήν ἐνορία σας σέ αὐτήν τήν ὄντως μεγάλη ἑορτή τῶν Ἀρχαγγέλων νά σᾶς εὐλογήσει καί νά σᾶς εὐχηθεῖ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι νά σᾶς συνοδεύουν, νά σᾶς προστατεύουν, φθάνει καί ἐμεῖς νά μήν τούς ἀπογοητεύουμε μέ τή ζωή μας.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΗΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Ὅπου ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις σου, Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις».

Μέ αὐτούς τούς λόγους ἐκφράζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος τήν πίστη καί τή βεβαιότητά του γιά τή δύναμη τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ἀλλά καί ὅλων τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, τῶν ὁποίων τή Σύναξη ἑορτάζει σήμε-ρα ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅποιο σημεῖο, λέγει, καί ἄν ἐπισκιάσει ἡ χάρη σου, Ἀρχάγγελε, ἀπό ἐκεῖ ἐκδιώ-κεται ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου.

Ἕνας πόλεμος καί ἕνας ἀγώνας εἶναι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Ἕνας πό-λεμος καί ἕνας ἀγώνας πού ξε-κίνησε ἀπό τή στιγμή πού ὁ Ἑωσ-φόρος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄγγελος καί αὐτός, ἐξέπεσε ἀπό τόν οὐρανό, γιατί ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, νομίζοντας ὅτι μπορεῖ νά γί-νει ἐκεῖνος θεός στή θέση του.

Καί μαζί του ἐξέπεσαν καί ἄλλοι ἄγγελοι, ὅπως γνωρίζουμε, καί με--τατράπηκαν ἀπό ἀγγέλους φω-τός σέ ἀγγέλους τοῦ σκότους καί τῆς κακίας, καί χωρίσθηκαν ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τούς ἄλλους ἀγ-γέ-λους, οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τή φω-νή τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ «στῶ-μεν καλῶς», καί δέν ἀκο-λού-θησαν τόν Ἑωσφόρο στήν ἀπώ-λεια.

Ἀφοῦ ὅμως ἀπέτυχε στήν προ-σπά--θειά του ὁ Ἑωσφόρος, καί ἐξέ-πεσε ἀπό τόν οὐρανό χωρίς νά κα-τορ-θώσει νά συμπαρασύρει μαζί του ὅλους τούς ἁγίους ἀγγέ-λους, ἄρχισε νά ἀγωνίζεται γιά νά παρα-σύ-ρει ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους καί νά μᾶς καταστήσει ὑποχείριά του, ὥστε γιά νά στερηθοῦμε καί ἐμεῖς ὅ,τι στερήθηκε ἐκεῖνος ἀπό τήν ὑπε--ρηφάνεια καί τή φιλοδοξία του.

Αὐτός εἶναι ὁ πνευματικός πόλε-μος τόν ὁποῖο ἔχει νά ἀντιμετωπί-σει κάθε ἄνθρωπος καί πολύ πε-ρισ--σότερο κάθε πιστός. Ἕνας πό-λε--μος πού δέν εἶναι σάν τούς ἀν-θρώ--πι-νους πολέμους, στούς ὁποί-ους βλέπεις τόν ἀντίπαλο καί τά ὅπλα του· δέν εἶναι «πρός σάρκα καί αἷ-μα», ὅπως λέγει ὁ πρωτοκο-ρυ-φαῖ-ος ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά εἶναι «πρός τόν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-νος τούτου, πρός τά πνευ-μα--τικά τῆς πονηρίας».

Ὁ πόλεμος αὐτός εἶναι ἄνισος γιά ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους καί δέν θά μπορούσαμε νά τόν κερδίσουμε, καθώς ὁ πονηρός μετέρχεται χι-λι-ά---δες τεχνάσματα καί

τρόπους προ-κειμένου νά μᾶς ἐξαπατήσει, ἐάν δέν εἴχαμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἐάν δέν εἴχαμε τή συμπαράσταση καί τή χάρη τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἀρ--χαγγέλων.

Νά γιατί ὁ ἱερός ὑ-μνο-γράφος ψάλ-λει: «Ὅπου ἐπι-σκι-ά--ζῃ ἡ χάρις σου, Ἀρχάγγελε, ἐκεῖ-θεν τοῦ δια-βόλου διώκεται ἡ δύ-ναμις».

Οἱ ἄγγελοι, ὡς πνευματικά ὄντα γνωρίζουν καί βλέπουν τίς πα-γί-δες τοῦ πονηροῦ, γνωρίζουν καί βλέπουν τά τεχνάσματά του, καί μᾶς προστατεύουν, γιατί αὐτό εἶ-ναι τό ἔργο τους, αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή πού τούς ἔχει ἀναθέσει ὁ Θεός, ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Καί ἡ σωτηρία μας μπορεῖ νά ἐπι-τευχθεῖ, μόνο ὅταν ἀποφύγουμε τίς παγίδες τοῦ πονηροῦ, μόνο ὅταν δέν παρα-συρ-θοῦμε ἀπό ἐκεῖ-νον, μόνον ὅταν δέν μᾶς νικήσει στόν πνευματικό μας ἀγώνα ὁρι-στι-κά.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός ἔδωσε στόν κα-θένα μας ἕνα φύλακα ἄγγελο, γιά νά μᾶς προστατεύει, γιά νά μᾶς σκε--πάζει μέ τή χάρη του, γιά νά ἀπο-διώκει τά πονηρά πνεύ-μα-τα πού μᾶς ἐπιτίθενται, γιά νά μᾶς ἐνι-σχύει στόν ἀγώνα μας καί γιά νά μᾶς καθοδηγεῖ στήν πορεία μας πρός τόν Θεό καί τή σωτηρία μας.

Καί οἱ ἅγιοι ἄγγελοι εἶναι πάντο-τε στή διά-θεσή μας γιά νά μᾶς προ-στα-τεύουν ἀπό τίς ἐπιθέσεις τοῦ πο-νη-ροῦ καί νά μᾶς βοηθοῦν στόν ἀγώνα ἐναντίον του, ὑπό μία ὅμως προϋπόθεση. Καί ἡ προϋ-πό-θεση εἶναι ἡ δική μας διάθεση καί ἡ δική μας συμπεριφορά.

Ἄν ἐμεῖς μέ τή θέλησή μας ἀδιαφοροῦμε γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀφή-νου-με τόν ἑαυτό μας νά πέσει στήν ἁμαρτία, ἄν δέν προσπα-θοῦ-με νά ἀντισταθοῦμε στούς πει-ρα-σμούς ἤ, ἀκόμη χειρό-τε-ρα, παραδί-δου-με μέ τή θέλησή μας τόν ἑαυτό μας στόν πονηρό, εἴτε μέ τήν ἀνυ-πακοή μας στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, εἴτε μέ τίς ἐπι-λογές τῆς ζωῆς μας, εἴτε μέ τά πά-θη καί τίς ἀδυναμίες μας πού δέν θέλουμε νά ἐλέγ-ξουμε, τότε ἀπο-μακρύνονται οἱ ἄγγελοι ἀπό ἐμᾶς καί στερούμεθα τήν προστα-σία καί τή σκέπη τους. Καί τότε εἴμεθα περισσότερο ἐκ-τε-θειμένοι στίς μεθοδεῖες τοῦ πο-νη-ροῦ πού ἐπιδιώκει νά μᾶς βλάψει μέ κάθε τρόπο καί ψυχικά ἀλλά καί σω-μα-τικά πολλές φορές.

Γι᾽ αὐτό ἄς ἐπικαλούμεθα τή χά-ρη καί τήν προστασία τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἰδιαιτέρως τοῦ φύλα-κός μας ἀγγέλου, καί ἄς προσπα-θοῦμε νά ζοῦμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά μήν τόν στενοχωροῦμε καί νά μήν ἀπομακρύνεται ἀπό κο-ντά μας, γιά νά μᾶς προφυ-λάσ-σει ἀπό τόν πονηρό καί ἀπό κάθε κακό καί νά μᾶς ὁδηγεῖ καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ στή σωτηρία μας.

Βέβαια πολλές φορές ὁ πονηρός δέν παρουσιάζεται γιά νά τόν δοῦμε καί νά ἀποφύγουμε αὐτά τά ὁποῖα ἐκεῖνος διακελεύει μέ τόν δικό του τρόπο στόν καθένα μας, ἀλλά μπορεῖ νά ἔρθει μέ τή μορφή κάποιου ἀνθρώπου. Καί πολλοί ἄνθρωποι,

δυστυχῶς, γίνονται ὄργανα τοῦ πονηροῦ, γίνονται ὄργανα αὐτοῦ ὁ ὁποῖος θέλει μέ κάθε τρόπο νά μᾶς ρίξει στήν ἁμαρτία, νά μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τή βοήθεια τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Μποροῦμε ὅμως, καί ἄν ἀκόμη πέσουμε στήν ἁμαρτία καί ἄν ἀκόμη σφάλλουμε, μποροῦμε νά ἐπανέλθουμε στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Πῶς; Μέ τή μετάνοια. Ἀπό τή στιγμή πού μετανοοῦμε ὁ διάβολος ἐκδιώκεται. Εἶναι κάτι πού δέν μπορεῖ νά κάνει ὁ διάβολος, νά μετανοήσει. Διότι ἄν μετανοοῦσε, θά γινόταν πάλι ἄγγελος τοῦ φωτός. Ἀλλά ἐπειδή ἔχει τόσο ἐγωισμό καί δέν μπορεῖ νά μετανοήσει, παραμένει στό σκότος, παραμένει μακράν τοῦ Θεοῦ. Καί ὄχι μόνο παραμένει αὐτός ἀλλά θέλει νά παρασύρει καί ἐμᾶς ἐκεῖ πού εἶναι αὐτός.

Ἐάν θέλουμε πράγματι νά κάνουμε αὐτό πού δέν μπορεῖ νά κάνει ἐκεῖνος, εἶναι νά μετανοοῦμε κάθε φορά πού θά πέσουμε, κάθε φορά πού θά ἁμαρτήσουμε καί θά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τόν Θεό. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε πολλές εὐκαιρίες. Μᾶς ἔδωσε τούς ἁγίους ἀγγέλους οἱ ὁποῖοι μᾶς προφυλάσσουν, οἱ ὁποῖοι μᾶς προστατεύουν, ἀλλά μᾶς ἔδωσε καί τή δική του χάρη, πού ὅταν τήν ἐπικαλεσθοῦμε μέσα ἀπό τή μετάνοια, εἶναι βέβαιο ὅτι θά ἐπανέλθουμε κοντά στόν Θεό.

Ἄς ζητοῦμε, λοιπόν, καθημερινά καί ἀνά πᾶσα ὥρα καί στιγμή αὐτή τή χάρη τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων καί ἄς ζητοῦμε ἐν μετανοίᾳ καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.